

дим.

я прокидаюсь у липкому павутинні шепоту, в темній кімнаті.

я прокидаюсь, зачувши шепіт у темній кімнаті, відгородженій від світу і світла, в котрій давно згас вогонь а вікна закриті важкими шкіряними шторами.

важкими як повіки полотнами зі шкіри.

той, хто шепоче, прагне якомога швидше покинути кімнату, відгороджену від світу і світла, де я так старанно влаштовував незатишок, неспокій.

той, хто шепоче – малює на моїх повіках сни.

він бачить мене, коли я сплю, він бачить мене тоді, коли я не можу захиститись від нього, він приходить тоді, коли я забуваюсь в своєму незатишному світі, він приходить аби позбавити мене самотності і малює свої сни у мене на повіках, лиш тільки я заплющую очі, коли він схиляється наді мною, з віддихом найдрібніші краплини його слини залишаються у мене у вусі як нікому не видимі перлини, його руки схожі на дві рибини, а він весь як вода, що з тихим шепотом наповнює мої легені.

варто лиш забути, хто ти і де ти є, в цій незатишній кімнаті, де все свідчить про старанно облаштовану незручність.

варто лиш заплющити очі, міцно стулити вуста, заплющити очі аби на важких повіках побачити його сон.

часом, коли я прокидаюсь весь в липкому павутинні шепоту, він витікає з мене поспішно, як вода; але тіло моє пахне димом і весь час болять.

він прагне зникнути одразу, коли я просинаюсь від шепоту у темній кімнаті, і на губах у мене червоно від його сліз, а його сім'я наче нав'язливий дим, переслідує мене.

я добре знаю, що не вийду із цієї кімнати, що пахне жінкою, котра завжди чекає за дверима, коли він приходить до мене залишати свої сліди на мені, я не вийду з цієї кімнати, котру поволі заливає довга як ніч самотність із запахом жінки; біля дверей кімнати завжди наготові тиша, котра ховає в собі шепіт змовників.

він висмоктує з мене сни, і мені боляче від його шепоту і зронених сліз, котрі часом вкривають подібно до кривавого поту моє тіло, а іноді губляться серед пилу, котрий поволі набирається в кімнату, в цю погану кімнату, куди приходить він, а потім ховається в ній бо вона приходить до цих дверей.

він має погану звичку приходити сюди, варто лиш заплющити повіки, стулити вуста і міцно закрити вуха, аби не прокинутися від жахливого шепоту і жахливого болю.

дим.

дим розтікається шкірою, він стікає шкірою, залишаючись в її згинах, як довго лежить туман в ярах і балках, залишаючись в глибині. скільки не кричи, дим. навколо дим, навколо дим.

ти живеш в тонкій цівці диму, ти живеш на самому дні моїх легенів, і я не випущу тебе крізь міцно стулені уста. дим.

він приходить з очима, повними диму, коли починає пахнути як ти, пахнути тишею золотою і несамовитою, малювати сни на моїх повіках, і я не кричатиму, аби не випустити тебе, коли він висмоктує з мене білих голубів ранку і блакитних голубів самотності, коли він висмоктує мої сни, аби я не знав, що до мене приходила ти.

малювати сни на тонкій шкірі моїх повік, ґрунтуючи їх липким, схожим на павутиння, шепотом, і безпорадним, наче вода, стогоном, змиваючи з моїх повік все, що бачив до того. варто лише прокинутись, аби нічого не побачити.

аби не побачити нічого, нічого не бачити, не бачити ніщо і нічого, аби лише два тонких сліпих списи погляду протнули дві рибини, котрі враз мертві застигають у воді, сповнюючи її твоїм запахом.

в цей час ти стоїш за дверима темної кімнати, прислухаючись до шепоту, котрим він зашиває мені повіки, і дві його рибини плавають в моєму тілі.

дим.

твої ніздрі розширені; волосся важко спадає долі, наче вимите у сім'ї із запахом диму, твої груди важко здіймаються, твої губи розпусно розплющені, твоє волосся ховає в собі твою розкішницю і ти ховаєшся у темряві і тиші за дверима темної кімнати, коли той, хто приходить, плаче і плаває навколо мене у кімнаті, повній твоєї води.

той, хто приходить.

той, хто приходить тоді, коли засинаєш.

той, хто приходить і іде, важко лиш зачути цей шепіт, цей шепіт твоєї крові, шепіт і плюскіт твоєї крові коли він розплющує свої уста наді мною, аби висмоктати мої сни.

випадковим рухом впіймати рибину у темній воді, і жбурнути її на каміння мовчання, аби почути, як його кров не пахне нічим, нічим, котре неможливо побачити крізь повіки, зашиті липким павутинням шепоту.

той, хто шепоче, прагне покинути кімнату.

той, хто шепоче, прагнути покинуту кімнату, покинуту кімнату, покинуту темну кімнату, відслонену від світла темним шкіряним запиналом, чорним шкіряним запиналом, що пахне немов твоя кров.

але тебе уже немає за дверима.

і в цьому диму не ховається вогонь.